

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **V. T. T.**, zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 3. 2025, č. j. 22 Az 3/2025-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 13. 12. 2024, č. j. OAM-14/ZA-ZA11-D07/2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále též „nařízení Dublin III“) Rumunsko.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Žalovaný podle krajského soudu nepochybil, když rozhodl o příslušnosti Rumunska a zároveň řízení zastavil. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Rumunska. Uplatněné námitky shledal nedůvodné. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uvedl, že kasační stížnost je přijatelná, neboť svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Krajský soud se v této věci měl odchýlit od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 písm. g) bodu 1 nařízení Dublin III.

[4] Stěžovatel namítal, že krajský soud potvrdil rozhodnutí žalovaného bez toho, aniž by řádně zkoumal podklady a tvrzení ohledně vztahu stěžovatele s jeho družkou. Předložil fotografie svědčící o jejich vztahu a potvrdil, že spolu sdílí domácnost. Pokud měl krajský soud pochyby, mohl družku předvolat k soudu s tím, aby se k jejich vztahu vyjádřila. Nesouhlasil se závěrem o nevěrohodnosti svých tvrzení. Bagatelizování vztahu stěžovatele mělo za následek nedostatečné posouzení žaloby a její zamítnutí. Tvrdil, že v řízení před žalovaným nevěděl, že lze družku považovat za „příbuznou či sociální vazbu“. V rámci překladu pochopil celou otázku jinak. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem. Plně odkázal na správní spis, výpověď stěžovatele učiněnou ve správním řízení a napadené rozhodnutí. Navrhl odmítnutí kasační stížnosti po nepřijatelnost, popřípadě její zamítnutí.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Kasační stížnost proto není přijatelná.

[8] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že nepřezkoumatelnost podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívá v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů napadeného rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné

pokračování

rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost je vadou, k níž by byl případně Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout i bez námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech a proč považuje námitky účastníků řízení za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015-45, či ze dne 7. 10. 2021, č. j. 7 As 146/2021-26). Nepřezkoumatelnost je třeba vykládat v souladu s jejím skutečným smyslem, neboť jde o jednu z nejzávažnějších vad řízení, kterou lze konstatovat pouze v případě, že pro výše uvedené důvody skutečně nelze seznat, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku posuzovaného rozhodnutí, respektive proč považoval vznesené námitky za nedůvodné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 As 158/2021-36, bod 18, a tam citovanou judikaturu). Kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden, a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Argumentace krajského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě a judikatuře. Nadto je třeba dodat, že stěžovatel k námitce směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nic konkrétního neuvedl. Pouze polemizoval s odůvodněním rozsudku. Není úkolem soudu, aby tyto nekonkrétní argumenty za stěžovatele sám dotvářel či vyhledával, neboť by tím plnil funkci jeho advokáta a porušil by princip rovnosti zbraní. (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 24. 08. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78). Námitka nepřezkoumatelnosti je tedy nedůvodná. Podle Nejvyššího správního soudu se krajský soud v kontextu stručné žaloby dostatečně zabýval zákonností výroku o nepřípustnosti žádosti a zastavení řízení.

[9] Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2025, č. j. 5 Azs 28/2025-28, bodu 13, vyplývá, že v případě příslušnosti jiného státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III žalovaný pouze určí příslušný stát EU k projednání této žádosti. Nedomáhá se meritornímu posouzení žádosti a zastavení řízení o mezinárodní ochraně v ČR tak na projednání žádosti v příslušném státě nemá žádný vliv. Nařízení Dublin III bylo přijato právě proto, aby nebyla vedena současně různá řízení o mezinárodní ochraně v několika státech. Pokud tedy jeden členský stát zjistí, že není k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný, tak je jeho povinností kontaktovat členský stát, který příslušný podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III je, a ten, pokud svoji odpovědnost přijme, žadatelovu žádost o mezinárodní ochranu posoudí a předtím ve spolupráci se správními orgány ČR zajistí přesun žadatele do tohoto odpovědného členského státu. Zároveň by jakýkoli jiný postup žalovaného než zastavení řízení o mezinárodní ochraně v ČR při shledání nepřípustnosti žádosti dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu byl nezákonný. Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci neshledal důvod pro odchýlení se od uvedené judikatury.

[10] K otázce partnerského vztahu stěžovatele s jeho družkou, která zde požívá dočasné ochrany, je třeba uvést, že obecně lze po cizincích, s nimiž je vedeno řízení o mezinárodní ochraně požadovat, aby všechny relevantní okolnosti, které jsou jim v té době známy, vylicili již správnímu orgánu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu

ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48). Správnímu orgánu nepřísluší domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, či usnesení ze dne 19. 10. 2020, č. j. 4 Azs 277/2018-60). V daném případě stěžovatel okolnost, že je paní H. Z. jeho družka, a že s ní na území České republiky žije ve společné domácnosti, poprvé zmínil až v žalobě, ačkoli mu objektivně nic nebránilo tuto okolnost sdělit dříve. V rámci podaného vysvětlení naopak v rozporu s těmito tvrzeními výslovně uvedl, že zde nemá žádné osobní ani rodinné vazby. Stěžovatelovo tvrzení, které uplatnil až v řízení před krajským soudem, že má zde vážný a trvalý vztah s družkou, je tedy ve světle jeho dřívější výpovědi nutno hodnotit jako účelové (učiněné ve snaze zvrátit výsledek napadeného rozhodnutí), které nadto nedosahuje ani takové intenzity či výjimečnosti (v podobě natolik zásadní změny osobních poměrů), která by soud mohla vést k prolomení pravidla vyjádřeného v § 75 odst. 1 s. ř. s. (zakotvujícího vázanost soudu při přezkumu rozhodnutí správního orgánu skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování správního orgánu). Stěžovatel nijak nedoložil naplnění podmínek čl. 9 nařízení Dublin III (ve smyslu čl. 2 písm. g) bodu 1 nařízení Dublin III), neboť ani v řízení před správním orgánem ani v řízení před soudem nedoložil souhlas paní H. Z. ani nic obdobného. Předložil pouze tři fotografie, které samy o sobě nemohou prokázat splnění těchto podmínek. Stěžovatel ani neuvedl žádný objektivní důvod, který by mu bránil sdělit, že žije s družkou ve společné domácnosti, již v rámci podaného vysvětlení (kromě obecného tvrzení, že „v rámci překladu pochopil otázku zcela jinak“). Za této situace proto nelze krajskému soudu vytýkat, že nepřistoupil k provádění důkazů navržených stěžovatelem k prokázání jeho tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2021, č. j. 6 Azs 44/2021-28 či ze dne 13. 12. 2024, č. j. 7 Azs 288/2024).

[11] Nejvyšší správní soud připomíná, že otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem stěžovatele do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Rumunska. Stěžovatel rodinné ani jiné bližší sociální vazby i s ohledem na výše uvedené neprokázal (a v řízení před žalovaným ani netvrdil), nemá tu žádné kulturní vazby, tudíž nebylo nutné zabývat se aplikací čl. 17 nařízení Dublin III.

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších procesních úkonech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 73/2012-17. S ohledem na povahu věci rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci přednostně (§ 56 s. ř. s. v návaznosti na § 120 s. ř. s.). Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se v důsledku rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2024, č. j. 7 Azs 215/2024-47, či ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37).

[13] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

pokračování

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. července 2025

David Hipšr
předseda senátu